

Doğada Yürüyüş

– KOCAMANOĞLU · 18 Kasım 2024



Adımlarım toprağa değdiğinde,
Evrenin kalp atışlarını duyarım.
Her yaprak, rüzgârla fısıldaşır;
"Sessizlikte saklıdır huzur," der bana.
Doğa, bir öğretmendir;
Ne acele eder, ne bekler.
Yürüdüğüm patika,
Düşüncelerimin yoludur aslında.
Her taş, bir hatıra;
Her kuş cıvıltısı, bir içsel sorunun cevabı.
Suların akışında
Bir dinginlik gizlidir;
Tıpkı insan ruhunun derinliklerinde olduğu gibi.
Huzur, varılacak bir durak değil,
Adımların ritminde gizlidir.
Ormanda yürürken,
Beden ve ruh ayrımını unuttur insan.
Nefes alışın, yaprakların kıpırtısıyla birleşir;
Artık evrenin bir parçası olduğunı hissedersin.

Doğa sabırlıdır,
Ve sabırda huzur bulur insan.
Bir ağacın yıllarca kök salışını düşün,
Bir derenin taşları aşındırışını.
Zamanın akışı karşısında
Hep bir uyum, hep bir kabulleniş vardır.
O an anlarsın ki,
Huzur hiçbir şey olmamaktadır belki de.
Bir ağaç gibi köklenmek,
Bir rüzgâr gibi esmek,
Bir nehir gibi akmaktır sadece.
Ve yürümek,
Bütün bu döngünün içinde
Kendini hatırlamaktır.
Ga-181124